Slujba de păstor

Slujba de păstor

în lumina textului biblic din Ezechiel 34

Introducere

Despre ce este vorba

Aproape că nu există un tablou mai expresiv al dragostei şi al purtării de grijă a Domnului Isus pentru ai Săi, ca tabloul Păstorului cel bun. David, inspirat de Duhul Sfânt, a scris, cu mai mult de 2.500 de ani în urmă, cuvintele: „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic“ (Psalm 23.1); de atunci, milioane de credincioşi au făcut aceeaşi experienţă aducătoare de bucurie.

O turmă de oi împreună cu păstorul ei este întotdeauna o imagine plăcută. Păstorul veghează asupra turmei, o ocroteşte, procură hrana, dă direcţia de deplasare şi o conduce. Toată purtarea sa de grijă este îndreptată asupra turmei. Dumnezeu foloseşte în Cuvântul Său acest tablou uşor de înţeles şi care se întipăreşte uşor în minte, ca să ne dea o lecţie. Această lecţie merge în două direcţii:1. Dumnezeu doreşte să ne arate ceea ce este Domnul Isus pentru noi. Ca „Păstorul cel bun“, El Şi-a dat viaţa pentru noi (Ioan 10.10-11). Ca Păstorul cel mare“, El Se ocupă în prezent de noi (Evrei 13.20-21). Noi, credincioşii, suntem oile Sale, pe care le iubeşte şi le îngrijeşte până în clipa când Se va arăta ca „Mai-Marele Păstor“ (1 Petru 5.4).El este „Păstorul şi Supraveghetorul“ sufletelor noastre (1 Petru 2.25) şi putem spune împreună cu psalmistul Asaf: „Şi noi, poporul Tău şi turma păşunii Tale, Îţi vom mulţumi pentru totdeauna“ (Psalm 79.13). Este minunat să ai un astfel de Păstor; avem deci motive să-L glorificăm pe Domnul nostru!

2. Dumnezeu doreşte să ne arate ce aşteaptă El de la noi. Domnul Isus este Păstorul, El este unic şi incomparabil, dar şi noi putem să facem o slujbă de păstor. El este modelul nostru, pe care încercăm să-L imităm, preocupându-ne cu fraţii şi surorile noastre, având acelaşi mod de gândire ca şi El. Petru a primit o însărcinare triplă de la Domnul: „Paşte mieluşeii Mei, păstoreşte oile Mele, paşte oile Mele!“ (Ioan 21.15-17).

Câţiva ani mai târziu, Petru îi îndemna pe bătrâni: „Păstoriţi turma lui Dumnezeu care este între voi“ (1 Petru 5.2). Şi apostolul Pavel s-a exprimat asemănător când amintea bătrânilor din Efes să aibă grijă de ei înşişi şi de toată turma „în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriţi Adunarea lui Dumnezeu“ (Fapte 20.28).

Dragostea faţă de Domnul Isus stă la baza acestei slujbe de păstor. Când Domnul i-a dat lui Petru lucrarea de îngrijire a mieluşeilor şi a oilor, a pus-o în legătură cu acea triplă întrebare pătrunzătoare, cu privire la dragostea lui faţă de Domnul. În afară de aceasta, acest text din Scriptură arată clar că slujba de păstor include două lucrări mari de bază: a paşte şi a păstori. A paşte înseamnă în primul rând să te îngrijeşti de hrana necesară. A păstori are ca şi gând de bază călăuzirea, îngrijirea şi ocrotirea.

O lucrare pentru fiecare

O comparaţie exactă a textelor mai sus menţionate ne arată că lucrarea de păstor merge în două direcţii. Pe de o parte este vorba despre mieluşei şi oi, care trebuie păscute şi păstorite, iar pe de altă parte este vorba despre turmă. Când vorbim despre mieluşei şi oi, ne gândim la fiecare credincios în parte, dar când este vorba despre turmă, ne gândim la toţi răscumpăraţii, adică la Adunarea lui Dumnezeu. Există o slujbă de păstor atât pentru persoane individuale, cât şi în adunări locale.

Astfel, slujba de păstor nu este limitată numai la cei care au primit un dar special de păstor (Efeseni 4.11) sau la cei care într-o adunare locală poartă o responsabilitate specială şi fac lucrarea unui bătrân, ci slujba de păstor în sensul cel mai larg este o lucrare pentru fiecare dintre noi. Desigur, Dumnezeu Se adresează în mod deosebit celor care preiau responsabilitatea într-o adunare locală, dar El Se adresează şi celor care, de exemplu, au răspundere faţă de proprii lor copii.

De fapt, şi copiii sunt o parte a turmei lui Dumnezeu. Ei sunt acei „mieluşei“ care trebuie păscuţi. Această lucrare este mai întâi sarcina părinţilor, dar este şi lucrarea tuturor care se îngrijesc de copii şi tineri, de cei de curând veniţi la credinţă etc. Într-un fel sau altul, toţi suntem chemaţi să ne preocupăm de alţii, având felul de gândire al Marelui nostru Păstor.

Un text biblic de actualitate

Să urmărim în continuare acest gând. Luăm ca bază un text vechi, dar totuşi foarte actual din profetul Ezechiel care ne avertizează pe de o parte, iar pe de altă parte ne îndeamnă. Avertizarea constă în aceea că ne arată ce nu trebuie să facem. Îndemnul constă în a avea înaintea ochilor exemplul pozitiv al Domnului Isus. El este şi în acest caz modelul cel mare, pe care vrem să-L urmăm.

În Ezechiel 34, Dumnezeu vorbeşte prin profet către poporul Său, respectiv către conducătorii poporului, care erau în acelaşi timp şi păstorii lui:

„Şi cuvântul Domnului a fost către mine, zicând: Fiu al omului, profeţeşte împotriva păstorilor lui Israel, profeţeşte şi spune-le lor, păstorilor: Aşa zice Domnul Dumnezeu: «Vai de păstorii lui Israel care se pasc pe ei înşişi! Nu trebuie păstorii să pască turma? Voi mâncaţi grăsimea şi vă îmbrăcaţi cu lâna; înjunghiaţi pe cele îngrăşate, dar turma n-o paşteţi. Pe cele slabe nu le-aţi întărit, nici nu le-aţi vindecat pe cele bolnave; şi n-aţi legat ce era frânt, nici n-aţi adus înapoi ce era alungat, nici n-aţi căutat ce era pierdut, ci le-aţi stăpânit cu asprime şi cu strictețe. Şi ele s-au împrăştiat, pentru că nu era niciun păstor; şi au ajuns mâncare pentru toate fiarele câmpului şi s-au împrăştiat. Oile Mele au rătăcit pe toţi munţii şi pe orice deal înalt şi oile Mele s- au împrăştiat pe toată faţa pământului şi n-a fost nimeni care să cerceteze sau care să le caute.»

De aceea, păstorilor, ascultaţi cuvântul Domnului: «Viu sunt Eu», zice Domnul Dumnezeu, «cu adevărat, fiindcă oile Mele au ajuns de pradă şi oile Mele au ajuns mâncare pentru orice fiară a câmpului, pentru că nu era niciun păstor, şi păstorii Mei nu căutau oile Mele, ci păstorii se

păşteau pe ei înşişi şi nu păşteau oile Mele», de aceea, păstorilor, ascultaţi cuvântul Domnului! Aşa zice Domnul Dumnezeu: «Iată, sunt împotriva păstorilor! Şi voi cere oile Mele din mâna lor şi voi face să înceteze să mai pască turma, ca păstorii să nu se mai pască pe ei înşişi; şi voi scăpa oile Mele din gura lor, ca să nu mai fie hrană pentru ei.»

Pentru că aşa zice Domnul Dumnezeu: «Iată, Eu Însumi, chiar Eu voi căuta oile Mele şi le voi îngriji. Ca un păstor care îşi îngrijeşte turma în ziua când este printre oile sale împrăştiate, aşa voi îngriji Eu oile Mele şi le voi scăpa din toate locurile în care au fost împrăştiate în ziua cea înnorată şi întunecată. Şi le voi scoate dintre popoare şi le voi aduna din ţări şi le voi aduce în ţara lor; şi le voi paşte pe munţii lui Israel, lângă râuri şi în toate părţile locuite ale ţării. Le voi paşte în păşune bună şi stâna lor va fi pe munţii cei înalţi ai lui Israel. Acolo se vor odihni în staul bun şi vor paşte într-o păşune grasă pe munţii lui Israel. Eu Însumi voi paşte oile Mele şi Eu le voi face să se odihnească», zice Domnul Dumnezeu. «Voi căuta pe cea pierdută şi voi aduce înapoi pe cea alungată şi voi lega pe cea rănită şi voi întări pe cea bolnavă; dar voi nimici pe cea grasă şi pe cea tare; le voi paşte cu judecată.

Şi cât despre voi, turma Mea», aşa zice Domnul Dumnezeu: «Iată, voi judeca între oaie şi oaie, între berbeci şi între ţapi. Este prea puţin lucru pentru voi că aţi mâncat păşunea cea bună, iar restul păşunilor voastre l-aţi călcat cu picioarele voastre? Şi aţi băut din apele liniştite, iar pe cele rămase le-aţi tulburat cu picioarele voastre? Şi oile Mele mănâncă ce aţi călcat voi cu picioarele voastre şi beau ce aţi tulburat voi cu picioarele voastre!»

De aceea, aşa le zice Domnul Dumnezeu: «Iată, Eu Însumi voi judeca între oaia cea grasă şi oaia cea slabă. Pentru că loviţi cu coasta şi cu umărul şi împungeţi cu coarnele voastre pe toate cele slabe până le împrăştiaţi peste tot; Eu voi salva oile Mele, ca să nu mai fie de pradă, şi voi judeca între oaie şi oaie.

Şi voi ridica un singur păstor peste ele, şi el le va paşte – chiar pe robul Meu David. El le va paşte şi va fi păstorul lor. Şi Eu, Domnul, le voi fi Dumnezeu, şi robul Meu David, o căpetenie în mijlocul lor. Eu, Domnul am vorbit! Şi voi face un legământ de pace cu ele şi voi face să înceteze din ţară fiarele sălbatice; şi vor locui în siguranţă în pustiu şi vor dormi în păduri. Şi le voi face, pe acestea şi împrejurimile dealului Meu, o binecuvântare; şi voi face să cadă ploaia la timpul ei; vor fi ploi de binecuvântare. Şi pomul de pe câmp îşi va da rodul şi pământul îşi va da venitul. Şi ei vor fi în siguranţă în ţara lor şi vor cunoaşte că eu sunt Domnul, când voi sfărâma legăturile jugului lor şi-i voi scăpa din mâna celor care i-au ţinut în robie. Şi nu vor mai fi de pradă naţiunilor, nici fiarele pământului nu-i vor mânca; şi vor locui în siguranţă şi nimeni nu-i va înspăimânta. Şi le voi ridica un vlăstar de renume şi nu vor mai fi mistuiţi de foame în ţară, nici nu vor mai purta ruşinea naţiunilor. Şi vor cunoaşte că Eu, Domnul Dumnezeul lor, sunt cu ei; şi ei, casa lui Israel, sunt poporul Meu», zice Domnul Dumnezeu. «Şi voi, oile Mele, turma păşunii Mele, sunteţi oameni; şi Eu sunt Dumnezeul vostru», zice Domnul Dumnezeu.“

Fundalul profetic

Înainte de a aplica acest text asupra noastră, vrem să vedem importanţa profetică a acestui capitol. Acest lucru este necesar pentru a nu ajunge la concluzii false în aplicaţia textului.

Ezechiel 34 este prima mare profeţie, pe care Dumnezeu a dat-o profetului după ce a prezis căderea Ierusalimului (33.21). Dumnezeu demască în acest capitol, pe de o parte, activitatea conducătorilor falşi ai poporului. Pe de altă parte, mesajul profetului este un mesaj de îmbărbătare, deoarece îndreaptă privirea spre adevăratul Păstor, care va da poporului Său linişte şi pace. Capitolul poate fi împărţit în patru părţi:

Prima parte (versetele 1-6): Primele şase versete vorbesc despre lucrarea rea, pe care o fac păstorii falşi, precum şi despre neglijarea a ceea ce trebuiau să facă. Ei sunt caracterizaţi prin egoism şi iubire de sine. Ei nu urmăresc prosperitatea turmei, ci foloasele proprii stau în prim-plan. De aceea, ei acţionează fără milă şi cu duritate.

Nu ne este greu să transpunem activitatea păstorilor descrisă aici în zilele când Domnul Isus, ca adevăratul Păstor, era pe pământ. În conducătorii religioşi ai poporului Israel recunoaştem păstorii falşi. Nici pe ei nu-i interesa turma, ci căutau foloasele personale. Ei n-au avut linişte, până nu L-au dus pe adevăratul Păstor la cruce. Ca urmare, turma (poporul iudeu) a fost risipită între naţiuni (Luca 21.24).

Gândurile noastre se îndreaptă şi spre un alt păstor, cel mai rău păstor, care va fi vreodată pe acest pământ. Acesta este Antihristul, pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl numeşte „păstorul netrebnic“ (Zaharia 11.16-17). O comparaţie între profeţia din Zaharia şi cea din Ezechiel indică paralele, care nu pot fi trecute cu vederea. Indiferenţa faţă de turmă, pe de o parte, şi egoismul, pe de altă parte, îşi găsesc punctul culminant în persoana Antihristului.

Partea a doua (versetele 7-10): Acum se vorbeşte direct păstorilor falşi. Dumnezeu condamnă activitatea lor şi îi trage la răspundere pentru ceea ce fac: „Şi voi cere oile Mele din mâna lor“ (versetul 10). Dumnezeu nu va permite, ca oile Sale să ajungă pradă acestor păstori, care în realitate nu sunt păstori.

Partea a treia (versetele 11-22): Aceste versete ne descriu eliberarea turmei din mâinile păstorilor falşi. Dumnezeu nu Şi-a uitat oile Sale: „Iată, Eu Însumi, chiar Eu voi căuta oile Mele şi le voi îngriji“ (versetul 11); aceasta este promisiunea Domnului. Împlinirea acestei promisiuni va avea loc în viitor şi se referă la venirea lui Mesia pe pământ cu putere şi cu slavă. Atunci va strânge pe poporul Său din popoarele în care este risipit şi îi va da păşune (Ieremia 23.3).

Afirmaţiile din aceste versete nu se referă profetic nici la întoarcerea iudeilor din robia babiloneană, nici la timpul Adunării, în care trăim noi acum. Chiar dacă putem face aplicaţii şi la noi, să nu pierdem din vedere adevăratul lor sens.

Însă această eliberare va aduce cu sine şi judecata. Va fi o despărţire între oaie şi oaie, între berbeci şi ţapi (versetul 17). Aceasta se referă evident la judecata care va veni peste cei care nu aparţin rămăşiţei credincioase a poporului Israel, ci l-au urmat pe Antihrist.

Partea a patra (versetele 23-31): Sfârşitul capitolului este totodată şi punctul culminant şi ne lasă să privim în împărăţia milenară. „Voi ridica un singur păstor peste ele, şi el le va paşte – chiar pe robul Meu David. El le va paşte şi va fi păstorul lor“ (versetul 23).

Cu aceste cuvinte, Duhul lui Dumnezeu ne îndreaptă privirea, fără îndoială, spre Domnul Isus. Adevăratul Păstor nu este David din vechime, ci Cel care acum două mii de ani a venit, ca să Se intereseze de oile pierdute ale casei lui Israel. El va reveni, ca să-Şi ducă poporul Său în odihna Împărăţiei milenare (Ieremia 23.5-6).

Atunci se va îndepărta şi blestemul care este asupra creaţiei şi va fi făcut un legământ de pace. Israel va locui în siguranţă, fără să-i mai fie frică de duşmani. Israeliţii vor fi binecuvântaţi şi vor fi o binecuvântare pentru alţii. Abia atunci vor şti cu adevărat şi vor cunoaşte că Dumnezeu este cu ei şi că ei sunt poporul Său (versetul30).

Dumnezeu Însuşi Îşi va atinge scopul cu poporul Său, iar cuvintele profetului Isaia îşi vor găsi împlinirea: „Întinderea domniei Lui şi a păcii va fi fără sfârşit, pe tronul lui David şi în împărăţia Sa, ca s-o întărească şi s-o susţină cu judecată şi cu dreptate, de acum şi pentru totdeauna“ (Isaia 9.7).

Fundalul practic

Profeţia lui Ezechiel este de peste 2.500 de ani şi totuşi Dumnezeu vorbeşte prin ea către noi. El ni Se adresează fiecăruia în parte şi este bine să ascultăm cuvintele Sale.

Ce fel de timp era acela în care trăia şi profeţea Ezechiel? Era un timp caracterizat de decădere şi destrămare. Poporul ca întreg se lepădase de Dumnezeul său. Confuzia era mare. Dumnezeu trebuia să vestească judecata. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a renunţat la poporul Său, ci i-a vorbit prin profet. El a apelat la responsabilitatea fiecăruia.

Acest apel al lui Dumnezeu ni se adresează şi nouă. Trăim într-un timp, pe care Cuvântul lui Dumnezeu, nu fără motiv, îl numeşte „zilele din urmă“ (2 Timotei 3.1; 2 Petru 3.3). Epoca mărturiei creştine pe pământ se îndreaptă spre sfârşit. Valorile biblice, care până acum câţiva zeci de ani erau acceptate în general, sunt tot mai mult desconsiderate. Decăderea se răspândeşte cu rapiditate. Păstorii falşi sunt tot mai mulţi; aceştia sunt oameni care vorbesc despre Cuvântul lui Dumnezeu, dar care nu au viaţă din Dumnezeu.

Dar peste toate acestea, lumea în care trăim este caracterizată tot mai mult de egoism, brutalitate şi iubire de sine. Ca urmare, tot mai mulţi oameni devin singuratici şi nu au niciun răspuns la întrebarea: care este sensul vieţii mele?

Creştinii adevăraţi, creştinii născuţi din nou, nu rămân neinfluenţaţi de aceste lucruri. Modul de gândire şi de comportare al lumii se răspândeşte tot mai mult şi printre credincioşi. Mulţi copii ai lui Dumnezeu caută sprijin şi fundament. Care cale este corectă? Cine ne dă direcţia cea bună? Cum se vor descurca oare copiii noştri? Cine ajută în singurătate? Toate aceste întrebări au nevoie de un răspuns întemeiat biblic.

Nu este nevoie într-un astfel de timp de adevărata slujbă de păstor, care să poarte amprenta modului de gândire al Domnului nostru?

Cine îşi ia timp pentru copii, să discute cu ei despre problemele lor de şcoală, problemele lor cu profesorii, cu colegii de clasă şi de joacă? Cine îşi ia timp să-i asculte şi în multiplele întrebări să-i îndrume pe cărarea cea bună? Cunoaştem oare întrebările şi greutăţile copiilor noştri?

Cine îşi ia timp pentru adolescenţi, ca să-i încurajeze să se opună acestui curent al generalităţii? Cine îşi ia timp să-i arate adolescentului cât de plină de sens este viaţa cu Domnul Isus? Cunoaştem pericolele mari, la care adolescenţii noştri sunt expuşi zi de zi (pe teren moral, sexual, religios)?Cine îşi ia timp să-i ajute pe părinţii, care nu se descurcă singuri? Cine îşi ia timp să discute cu fraţii şi surorile, care stau la margine, care probabil au întrebări la care nu găsesc un răspuns, care sunt în primejdie să piardă comuniunea practică cu Domnul lor?Cine îşi ia timp să ajute şi să îngrijească de fraţii şi surorile în vârstă?Cine îşi ia timp pentru fraţii şi surorile bolnave, care nu au ocazia să ia parte la viaţa comună a adunării locale?Iată o sumedenie de întrebări şi cu siguranţă nu sunt toate! Recunoaştem că în primul rând ne trebuie ochi deschişi, ochi deschişi pentru problemele timpului în care trăim, ochi deschişi pentru problemele fraţilor şi surorilor noastre.

În al doilea rând, recunoaştem că ne trebuie timp şi cu aceasta am atins punctul sensibil. Cine are timp? Deşi ziua mai are încă 24 de ore şi fiecare oră are 60 de minute, ni se pare că timpul se scurge tot mai repede. O alegere corectă a priorităţilor este tot mai acută în viaţa noastră, altfel naufragiem.

În al treilea rând, recunoaştem că ne trebuie o inimă sensibilă. Adevărata slujbă de păstor are ca premisă faptul, că noi ne putem pune în situaţia celui pe care vrem să-l ajutăm şi să înţelegem problemele sale. Dar înainte de toate recunoaştem că ne trebuie modul de gândire al Domnului nostru.

Acestea fiind spuse ne îndreptăm către Ezechiel 34. Dorim să învăţăm din exemplul pozitiv al bunului Păstor şi să ne lăsăm atenţionaţi de exemplul negativ al păstorilor falşi.

„Iată, Eu Însumi“

Această afirmaţie puternică din versetul 11 stă ca titlu peste tot ce face Păstorul. Este o afirmaţie care ne încurajează. Probabil, privim cu îngrijorare la decăderea din jurul nostru, poate suntem întristaţi de multe lucruri care le vedem în viaţa personală şi de părtăşie a credincioşilor, poate că uneori devenim descurajaţi, deoarece se pare că nu mai este nicio speranţă.

Dar în toate acestea să nu uităm că Unul este prezent; El nu ne uită şi nu ne lasă singuri. „Iată, Eu Însumi, chiar Eu.“ Prezenţa Sa în viaţa noastră este o realitate, pe care nimeni şi nimic nu o poate anula. David putea să spună: „Tu eşti cu mine“ (Psalm 23.4).

Cine este Cel care ne dă promisiunea aceasta? Avraam L-a cunoscut ca „Dumnezeul Atotputernic“ (Geneza 17.1). Moise L-a cunoscut ca „Eu sunt Cel ce sunt“ (Exod 3.14). Şi noi putem să-L cunoaştem astfel. El este Acela căruia nimic nu-i este prea mic sau prea mare. Atotputernicia Lui este de neînţeles pentru noi oamenii legaţi de pământ. Dar El este şi Acela, care nu Se schimbă: „Isus Hristos este Acelaşi ieri şi azi şi în veci“, aşa spune scriitorul epistolei către Evrei (Evrei 13.8). Acesta este Păstorul nostru, pe care putem să ne bizuim întotdeauna.

Promisiunea bunului Păstor este în contradicţie vădită cu păstorii falşi. Lor li se reproşează: „nu era niciun păstor“ (versetul 8). Şi într-adevăr, aceşti păstori nu erau păstori cu adevărat. Ei nu stăteau la dispoziţia oilor, când acestea aveau nevoie de ei.

Din această afirmaţie tragem prima concluzie practică şi ne întrebăm: suntem noi prezenţi, când este nevoie de noi? Suntem prezenţi, când copiii noştri au nevoie de noi, când fraţii şi surorile sunt într-un necaz oarecare?

„Iată, Eu Însumi... voi căuta oile Mele“

A doua mare afirmaţie a Păstorului este: „Eu Însumi, chiar Eu voi căuta oile Mele şi le voi îngriji.“ În aceste cuvinte se exprimă o intenţie, un plan bine stabilit. „Eu Însumi voi căuta.“ Păstorul nu numai că este prezent, ci vrea să facă ceva pentru oile Sale. El vrea să le caute şi să le îngrijească.

Din aceasta tragem o altă concluzie practică pentru noi: slujba de păstor începe cu o declaraţie concretă. Putem spune foarte uşor, că este frumos, când alţii se lasă folosiţi în slujba de păstor. Noi ne putem bucura şi avem voie să ne bucurăm că Domnul a dat unora o misiune specială de păstor (Efeseni 4.11). Dar nu despre acest lucru este vorba aici. Fiecare dintre noi este personal chemat de Domnul să se lase folosit. Fiecare personal este chemat să facă o declaraţie de intenţie, şi desigur după aceea să o transpună în faptă.

În al doilea rând, Păstorul precizează că este vorba despre propriile Sale oi. „Voi căuta oile Mele.“ Păstorul are o relaţie personală cu fiecare dintre oile Sale. Aşa cum Îl cunoaştem personal ca Păstor al nostru (Psalm 23.1), tot aşa El ne cunoaşte personal ca oi ale Sale. Această relaţie se bazează pe faptul că Păstorul cel bun Şi-a dat viaţa pentru oile Sale (Ioan 10.11). Acelaşi lucru este valabil şi pentru restul de oi, pentru întreaga turmă. Este vorba despre „turma lui Dumnezeu“ şi nu despre turma păstorilor (1 Petru 5.2).

Păstorii falşi au neglijat acest adevăr. Ei au tratat turma, ca şi cum ar fi fost a lor, cu care puteau face ce doreau. Ei au profitat de turmă şi au fost interesaţi numai de foloasele lor.

În aceasta avem următoarea învăţătură: Dacă vrem să facem slujba de păstor, să nu uităm niciodată ale cui sunt oile. Ele nu sunt proprietatea noastră, ci sunt turma lui Dumnezeu. Această turmă nu este altceva decât „Adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului Său Fiu“ (Fapte 20.28).

Preţul a fost mare, de aceea şi valoarea Adunării, a turmei lui Dumnezeu, este mare. Acest gând este pe de o parte motivaţia pentru slujba de păstor, iar pe altă parte ne face atenţi, să nu facem această slujbă după bunul plac.

În al treilea rând, recunoaştem scopul pe care îl urmăreşte Păstorul. Pe de o parte El doreşte să caute oile Sale, iar pe de altă parte să le îngrijească. El Se interesează de ele personal, El Se interesează de problemele lor. Profetul Isaia se exprimă astfel: „El Îşi va paşte turma ca un Păstor, va strânge mieii în braţul Său şi-i va purta la sânul Său; El le va călăuzi blând pe cele care alăptează“ (Isaia 40.11). Din nou se observă contrastul faţă de păstorii falşi. Despre ei trebuie spus: „ ...păstorii Mei nu căutau oile Mele“ (versetul 8). Aceasta este lipsă de interes şi indiferenţă.

Cum stau lucrurile cu noi? Avem interes pentru fraţii noştri şi pentru surorile noastre? Ştim cum le merge? Cunoaştem problemele lor, necazurile lor şi suntem pregătiţi să îi ajutăm? „Purtaţi-vă poverile unii altora“, este îndemnul apostolului Pavel adresat galatenilor (Galateni 6.2). Chiar dacă un astfel de comportament este mai puţin popular în lume, între copiii lui Dumnezeu să fie un comportament de la sine înţeles şi realmente practicat.

Păstorul cel bun

Acest titlu ne conduce spre inima capitolului nostru, la versetele 11-16. Aceste versete ne arată într-o formă comprimată o varietate minunată de activităţi. Este Păstorul cel bun care lucrează în folosul oilor Sale şi îngrijeşte de ele. Privind la acţiunile Sale, vom fi umpluţi pe de o parte de admiraţie, iar pe de altă parte se va trezi în noi dorinţa să facem ca El.

Versetul 11 este ca un titlu al acestor versete, pe care le-am analizat deja parţial. De la versetul 12 găsim activitatea Păstorului pentru oile Sale.

1. El îngrijeşte de oi

Am văzut deja, că Păstorul are interes pentru oile Sale. În opoziţie cu păstorii falşi, care nu se interesează de oi, Păstorul cel bun nu este indiferent faţă de oile Sale. El este Păstorul cel bun, care îi cunoaşte pe ai Săi (Ioan 10.14). El nu doar ne cunoaşte pe nume, pentru că ne- a mântuit, dar El cunoaşte şi condiţiile noastre de viaţă. El ştie exact cum îţi merge ţie şi cum îmi merge mie. În purtarea Sa de grijă faţă de oi se cuprinde nu numai interesul Lui pentru noi, ci şi gândul, că El vine în împrejurările vieţii noastre şi face din problemele noastre, problemele Lui.

Când Moise păştea turma socrului său în pustiu, citim că „Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc, din mijlocul unui rug“ (Exod 3.2). Acest rug aprins ne arată simbolic strâmtorarea poporului Israel în Egipt. Faptul că Îngerul Domnului era într-un rug aprins, ne arată că poporul nu era singur în necazul lui. Păstorul lui Israel era cu ei. El Se îngrijea de ei.

Astfel, Moise a auzit mai târziu acele cuvinte de încurajare: „Am văzut într-adevăr întristarea poporului Meu care este în Egipt şi le-am auzit strigătul din cauza supraveghetorilor lor; pentru că le cunosc durerile“ (Exod 3.7). Păstorul nu numai că era cu ei, ci El a auzit, a văzut şi a luat cunoştinţă de ceva. În dragostea Sa, a avut grijă de ei.

Sute de ani mai târziu, trei tineri au ajuns într-un mare necaz. Deoarece au rămas credincioşi Dumnezeului lor şi nu au vrut să se închine chipului ridicat de împăratul Nebucadneţar, în mânia sa, împăratul a dat ordin ca cei trei tineri să fie aruncaţi în cuptorul aprins. Putea oare Dumnezeu să lase credincioşia neînfricată şi credinţa celor trei fără un răspuns? Nicidecum!

Dar El nu doar i-a salvat simplu, ci când au fost aruncaţi în cuptorul încins, El a fost cu ei în mijlocul necazului lor. Împăratul a recunoscut situaţia şi a spus: „Iată, eu văd patru bărbaţi dezlegaţi umblând în mijlocul focului şi n-au nicio vătămare; şi înfăţişarea celui de-al patrulea este ca a unui fiu de dumnezei“ (Daniel 3.25).

Şi astăzi, Domnul vine în situaţiile noastre. Chiar dacă uneori se pare că suntem singuri, totuşi nu este aşa. Profetul Isaia spune: „În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat şi Îngerul dinaintea feţei Lui i-a salvat“ (Isaia 63.9). În alt loc spune: „Nu te teme ... Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; şi prin râuri, ele nu te vor acoperi; când vei umbla prin foc, nu vei fi ars şi flacăra nu te va mistui“ (Isaia 43.1-2). Ce Păstor minunat avem, care îngrijeşte de noi!

În Noul Testament suntem îndemnaţi în două locuri să-i ajutăm pe cei slabi (Fapte 20.35 şi 1 Tesaloniceni 5.14). Nu tocmai cei slabi ai turmei au nevoie să ne ocupăm de ei şi să-i ajutăm? Suntem noi gata, ca în felul de gândire al Domnului să ne ocupăm de problemele celor slabi şi să facem din problema lor, problema noastră? Suntem gata să-i ajutăm şi să le fim alături?

Poate ar fi bine să ne îndreptăm privirea în mod deosebit spre cei mici şi spre bătrânii turmei. Cei care s-au pocăit de curând şi copiii au mare nevoie de ajutorul şi de preocuparea noastră. Dar şi fraţii bătrâni şi surorile bătrâne au deseori impresia că „sunt uitaţi“ de ceilalţi. Desigur, aceasta nu este o slujbă care să fie văzută de ceilalţi şi cu care poţi ieşi în evidenţă. Dar nu aceasta contează. Important este, dacă suntem gata să urmăm exemplul Domnului şi să facem această slujbă de păstor.

4. El adună oile

Păstorul nu numai că scoate oile din locul de primejdie şi le conduce, ci scopul păstorului este ca să le adune (versetul 13). Tocmai aceasta este caracteristica unei turme: nu este vorba de o simplă adunătură de oi, ci ele formează împreună o turmă. Această adunare pe care o face păstorul stă în contradicţie cu împrăştierea făcută de aceia care împung şi lovesc pe cele slabe (versetul 21). Păstorul nu are în vedere numai binele fiecărei oi în parte, ci şi îngrijirea turmei în totalitatea ei.Dumnezeu a avertizat de multe ori pe poporul Său, să nu se depărteze de Cuvântul Său. Urmarea acestei neascultări va fi împrăştierea şi robia. Dar Dumnezeu a dat poporului Său şi făgăduinţa, că în cazul în care se vor căi, El va fi Acela care îi va aduna şi-i va aduce înapoi în ţara lor.Deja în cartea Deuteronom găsim această indicaţie, de exemplu în capitolul 30.2-3, unde Dumnezeu spune prin Moise: „Dacă te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău şi vei asculta de glasul Lui ... atunci Domnul Dumnezeul tău îţi va întoarce pe cei captivi şi Se va îndura de tine şi te va aduna din nou dintre toate naţiunile printre care te va fi risipit Domnul Dumnezeul tău.“Ştim că aceste lucruri s-au întâmplat deja parţial în istoria lui Israel, dar împlinirea lor deplină va avea loc în viitor. Dumnezeu Îşi va aduna poporul Său dintre toate popoarele, între care el este astăzi încă împrăştiat, şi va aduce pe copiii lui Israel în ţara lor de moştenire, pe care El le-a promis-o. Despre aceasta vorbesc multe texte din profeţi.O profeţie deosebită este în Ieremia 23.1-4, pe care vrem să o citãm: „«Vai de păstorii care nimicesc şi risipesc oile păşunii Mele!» zice Domnul. De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel despre păstorii care păstoresc pe poporul Meu: «Voi aţi risipit oile Mele şi le- aţi alungat şi nu le-aţi îngrijit. Iată, voi pedepsi asupra voastră răutatea faptelor voastre», zice Domnul. «Şi Eu voi aduna rămăşiţa oilor Mele din toate ţările unde le-am alungat şi le voi aduce din nou în staulele lor şi vor fi roditoare şi se vor înmulţi. Şi voi ridica peste ele păstori şi ei le vor păstori.»“Şi în Mica 2.12 auzim pe Dumnezeu spunând: „Voi aduna negreşit, Iacove, pe toţi ai tăi; voi strânge negreşit rămăşiţa lui Israel; îi voi pune la un loc ca pe oile din Boţra, ca o turmă în mijlocul păşunii lor.“Împrăştierea poate fi deci atât rezultatul căilor proprii, cât şi o consecinţă a acţiunii păstorilor falşi. Dar strângerea este întotdeauna un act al harului şi al îndurării Păstorului cel mare. Lui nu-i este indiferent dacă oile Sale se rătăcesc şi se risipesc.Profetul Naum jeleşte astfel: „poporul tău este împrăştiat pe munţi şi nu-l strânge nimeni“ (Naum 3.18). Prin profetul Isaia, Dumnezeu spune poporului Său: „Te-am părăsit pentru o scurtă clipă, dar te voi aduna cu mari îndurări. ... Mă voi îndura de tine cu o bunătate eternă, zice Domnul, Răscumpărătorul tău“ (Isaia 54.7-8).

Strângerea poporului lui Dumnezeu în Noul Testament

Dacă facem o aplicaţie la noi, constatăm că intenţia Păstorului îndurător nu s-a schimbat. El încă mai are intenţia să strângă pe poporul Său. Scopul venirii Sale pe pământ a fost, printre altele, „ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi“ (Ioan 11.52). Ştim că această afirmaţie se referă în ceea ce priveşte aspectul de învăţătură la unitatea Adunării.În Vechiul Testament exista un popor al lui Dumnezeu care avea un semn exterior de apartenenţă. Dar adevăraţii credincioşi din acest popor erau „împrăştiaţi“, ceea ce înseamnă că nu erau special legaţi unul cu altul. În Noul Testament există un popor al lui Dumnezeu constituit din toţi oamenii născuţi din nou, care prin legătura lăuntrică (prin Duhul Sfânt) sunt legaţi unii cu alţii, iar aceasta este Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 12.13).Dumnezeu nu numai că vrea să aibă un popor pe acest pământ, ci El doreşte ca poporul Său să se stângă împreună, să fie strâns. În Faptele Apostolilor, unde ne este prezentată istoria timpurie a primilor creştini, citim de mai multe ori, că credincioşii erau adunaţi laolaltă (Fapte 2.1; 4.31; 10.27; 12.12; 20.7-8). Unitatea poporului lui Dumnezeu nu trebuie să fie una teoretică; ea trebuie să se arate acolo unde credincioşii se strâng ca Adunare în Numele Domnului Isus.Despărţirile şi împrăştierile în grupări omeneşti – aşa cum, din păcate, ele caracterizează astăzi creştinătatea – nu au fost niciodată după gândurile lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea vrăjmaşului, care caută să risipească oile (Ioan 10.12) şi, din păcate, în multe cazuri a reuşit. Din citatul prezentat mai înainte din Ieremia 23.1-2 reiese clar că satan îşi găseşte ajutoare în păstorii falşi.Conducătorii şi păstorii din poporul lui Dumnezeu poartă o responsabilitate mare. Prin comportamentul şi slujba lor, ei pot să ajute la strângerea poporului lui Dumnezeu, dar pot şi să contribuie la împrăştiere. Acest lucru este valabil atât pentru adunarea locală, dar şi în afara ei. Pentru înţeleptul Solomon erau şase lucruri, pe care Dumnezeu le ura, şi şapte, care erau o urâciune pentru sufletul Său, şi între acestea se numără: „cel care seamănă neînţelegeri între fraţi“ (Proverbe 6.19).Şi apostolul Pavel exprimă un avertisment foarte serios în această direcţie: „Dar vă îndemn, fraţilor, să luaţi seama la cei care fac dezbinări şi prilejuri de poticnire împotriva învăţăturii pe care aţi primit- o; şi depărtaţi-vă de ei“ (Romani 16.17). La ce contribuim noi? Strângem sau risipim? Această întrebare ne este adresată cu toată seriozitatea, şi nu vrem să ne debarasăm de ea.Un alt gând trebuie amintit aici. O turmă adunată este formată din mieluşei şi din oi, adică animalele tinere şi animalele bătrâne sunt împreună. La fel este situaţia şi în turma lui Dumnezeu. Deja de la început, viclenia lui satan a fost, ca să despartă pe fraţii tineri şi surorile tinere de bătrâni, pe părinţi de copii (un exemplu grăitor avem în Exod 10.9-11). Această viclenie o foloseşte satan şi în zilele noastre, cu mare succes.Acest lucru nu înseamnă nicidecum că într-o adunare locală în afara întrunirilor regulate ale tuturor fraţilor şi surorilor nu pot să existe preocupări separate cu fraţii şi surorile tinere sau cu fraţii şi surorile în vârstă. Dimpotrivă, tocmai tinerii au probleme şi greutăţi specifice, şi vom face bine dacă le vom fi de ajutor (ore de tineret, ore de întrebări şi răspunsuri etc.).Însă dacă acest lucru duce la diviziuni între cei în vârstă şi tineri, trebuie să ne întrebăm foarte serios, ce nu este corect. Doresc oare tinerii să aibă mai multă libertate? Sau se tem cei în vârstă că vor pierde influenţa? Să cercetăm motivele – fiecare pentru sine. În orice caz este bine ca orele din cursul săptămânii şi de duminica să fie frecventate de orice grupă de vârstă. Aceasta înseamnă responsabilitate – în mod deosebit în vestirea Cuvântului – pentru toţi aceia care se lasă folosiţi de Domnul.O ultimă aplicaţie este cu privire la familia noastră. Familiile intacte (adică adunate) nu sunt numai celula societăţii, ci ele sunt şi celula pentru o viaţă sănătoasă a Adunării. Aceasta o ştie şi satan, şi de aceea se foloseşte de orice mijloace să distrugă într-un fel sau altul familia creştină. În lume a reuşit într-o măsură mare. Familia este pentru mulţi oameni numai o formă de a trăi împreună – şi probabil nici măcar cea mai bună formă.Din păcate, nici noi nu rămânem neinfluenţaţi de diminuarea sentimentului valorii familiei în general. Dar gândurile lui Dumnezeu nu se schimbă. Principiul Lui este încă valabil: „Tu şi casa ta“. Dumnezeu nu ne priveşte numai personal, ci el ne priveşte şi în legătură cu familiile noastre. Fisurile interne în familie sunt o durere pentru Păstorul nostru cel mare, care doreşte şi aici „să adune“. Aceasta înseamnă responsabilitate pentru fiecare membru al familiei, în mod deosebit pentru taţi.

5. El aduce oile în ţara lor

Oile au o ţară care le aparţine. Acolo vrea Păstorul să le aducă (versetul 13). Pentru poporul Israel ţara era Canaan, ţara promisă. Această ţară a fost promisă lui Avraam ca o moştenire pentru urmaşii lui, şi Dumnezeu face mereu referire la ea, că este o ţară binecuvântată pentru ei. În mod deosebit cartea Deuteronom ne descrie în multe locuri în culori vii, privilegiile şi binecuvântarea acestei ţări bune.Iosua a fost cel favorizat, ca să ducă poporul în moştenirea lui. Prin vina lor proprie, copiii lui Israel au pierdut mereu binecuvântarea ţării. De aceea profeţia lui Ezechiel - în însemnătatea ei cu privire la Israel - nu s-a împlinit până astăzi, chiar dacă primele semne ale împlinirii se văd deja în zilele noastre.Şi credincioşii posedă „o ţară“ a moşteniri şi a binecuvântării, dar această binecuvântare nu este de natură materială, ca în vechiul legământ, ci de natură duhovnicească. Copiii lui Dumnezeu sunt binecuvântaţi „cu orice binecuvântare spirituală în locurile cereşti, în Hristos“ (Efeseni 1.3). Ţara Canaan corespunde în înţeles spiritual locurilor cereşti, în care noi am fost aşezaţi deja acum în Hristos (Efeseni 2.6).Rodul ţării, care pentru Israel era unul fizic, este pentru noi, tot ceea ce se referă la Domnul nostru glorificat. Noi am fost aduşi în domeniul binecuvântării, care depăşeşte cu mult posedarea iertării păcatelor şi salvarea de la condamnare. Mântuirea dăruită este fără îndoială o mântuire mare, pentru care niciodată nu putem mulţumi îndeajuns. Dar Dumnezeu ne-a dăruit mai mult. Noi avem „o ţară dată în stăpânire“, binecuvântări duhovniceşti, pe care putem să le savurăm, şi trebuie să le savurăm. În această ţară ne-a condus Iosua al nostru, Domnul Isus.Dar numai faptul că suntem aşa de binecuvântaţi nu ne fericeşte pe deplin. Nici poporului Israel nu i-a fost suficient că Iosua l-a dus în ţară. Ei trebuiau să ia în mod practic ţara în posesiune. Dumnezeu le- a promis: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi l-am dat“ (Deuteronom 11.24 şi Iosua 1.3).Acest lucru este valabil şi pentru noi: într-adevăr, suntem binecuvântaţi cu orice binecuvântare în locurile cereşti (adică, am fost aduşi în ţară), dar aceasta nu înseamnă, că şi savurăm aceste binecuvântări duhovniceşti. Lucrul acesta îl facem abia atunci când ne preocupăm realmente cu ele şi ne bucurăm să descoperim mereu frumuseţi noi în ceea ce ne-a fost dăruit în Domnul Isus.În primul rând este responsabilitatea noastră, a fiecăruia în parte, să ne preocupăm cu binecuvântarea care ne-a fost dată. O deosebită responsabilitate în acest sens o au păstorii poporului lui Dumnezeu. Aşa cum Păstorul cel mare ne duce în ţară, acum, cei care fac slujba de păstor, trebuie să contribuie, ca şi alţii să fie aduşi să savureze practic binecuvântarea.Acest lucru începe iarăşi mai întâi în familiile noastre. Vorbim noi taţii - desigur pe înţelesul copiilor noştri - despre binecuvântarea bogată pe care o posedăm, sau discuţiile noastre sunt numai superficiale? Nimeni nu aşteaptă, ca să discutăm toată ziua cu copiii noştri despre Biblie. Noi mai trăim în lumea aceasta (chiar dacă nu mai suntem din lume).Tocmai ca taţi vom face bine dacă vom arăta interes faţă de domeniile de interes ale copiilor noştri. Întrebarea este însă: ştiu copiii noştri ceva despre slava şi binecuvântările care sunt legate de Persoana Domnului Isus? Să ne gândim serios la această întrebare!Care este situaţia în strângerile noastre laolaltă? Vorbesc fraţii, pe care Dumnezeu îi foloseşte, despre „bogăţia lui Hristos“ sau se preocupă cu alte tematici? Deseori se spune - şi desigur, pe drept - că în întrunirile noastre avem nevoie de învăţătură practică pentru viaţa de fiecare zi. Lucrul acesta este desigur important şi adevărat, dar nu este totul. Noi avem tot atât de mult nevoie să fim învăţaţi să cunoaştem „ceea ce ochiul nu a văzut şi urechea nu a auzit şi la inima omului nu s-a suit“, ce Dumnezeu a pregătit pentru cei care Îl iubesc (1 Corinteni 2.9).Apostolul Pavel vedea ca un har deosebit, să vestească printre naţiuni „bogăţiile de nepătruns ale lui Hristos“ (Efeseni 3.8). Bătrânilor din Efes, apostolul putea să le mărturisească cu mulţi ani înainte de a le scrie scrisoarea: „pentru că nu m-am ferit să vă fac cunoscut tot planul lui Dumnezeu“ (Fapte 20.27). Nu putem să ne comparăm cu Pavel, dar putem să învăţăm de la el. Prezentarea binecuvântării creştine nu se mărgineşte desigur numai la familia noastră şi la strângerile noastre laolaltă. Putem folosi şi trebuie să folosim şi alte prilejuri, ca reciproc să ne atragem atenţia cu privire la ce este „ţara“ noastră. La aceasta pot contribui, de exemplu, vizitele reciproce. Cât de adeseori alunecă discuţiile noastre spre alte tematici! Vorbim despre politică, despre sport, despre maşini, despre modă, despre hobby, despre profesia noastră etc. Desigur, aceste lucruri îşi au locul lor în viaţa noastră şi ar fi nefiresc dacă nu am vorbi şi despre ele. Dar întrebarea totuşi rămâne: ce ne preocupă şi ce este important pentru noi? Şi aici este o problemă a priorităţilor vieţii noastre, o întrebare cu privire la preocuparea inimilor noastre.

6. El paşte oile

Aici am ajuns la o activitate de bază a Păstorului. Este ceva caracteristic pentru un păstor să-şi pască turma. De cinci ori se vorbeşte în versetele 13-17 că păstorul paşte oile. În contrast cu aceasta se spune de două ori despre păstorii falşi că se pasc pe ei înşişi (versetele 2, 8) şi de două ori se spune că ei nu pasc turma, respectiv nu pasc oile (versetele 3, 8). Duhul lui Dumnezeu ne prezintă atât calităţile bunului Păstor, cât şi lipsurile păstorilor falşi.Un păstor care paşte oile sale se îngrijeşte de hrană bună pentru oi. El le duce pe păşuni bune, ca să primească ce le trebuie. Tocmai acest lucru îl face Domnul Isus pentru noi. În Ioan 10, El Se prezintă în faţa ochilor noştri ca Păstorul cel bun şi spune despre Sine Însuşi: „Eu sunt uşa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; şi va intra şi va ieşi şi va găsi păşune“ (versetul 9). El este Cel care îngrijeşte de nevoile noastre spirituale şi vrea să ne dea zilnic ce avem nevoie ca hrană pentru omul nostru lăuntric.Primirea hranei spirituale are două aspecte: Pe de o parte, Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă responsabilitatea personală. Trebuie să dorim laptele duhovnicesc şi curat al Cuvântului lui Dumnezeu (1 Petru 2.2). Dacă nu avem această dorinţă, vom duce lipsă în interiorul nostru şi vom slăbi. Pe de altă parte, Biblia ne arată că Păstorul este gata oricând să ne dea ceea ce avem nevoie. Dacă vom întreba ca mireasa din Cântarea Cântărilor: „Spune-mi, tu, pe care te iubeşte sufletul meu, unde-ţi paşti turma, unde o odihneşti la amiază?“, atunci El niciodată nu ne va dezamăgi (Cântarea Cântărilor 1.7).Cel puţin de patru ori se spune în Vechiul Testament despre poporul lui Dumnezeu că este „poporul păşunii Lui“ (Psalm 79.13; Psalm 95.7; Psalm 100.3; Ezechiel 34.31). Oare ceea ce a fost valabil în Vechiul Testament, să nu aibă valabilitate mai mare pentru noi? Cine este capabil să hrănească şi să păşuneze ca El? În Ezechiel 34 se spune în continuare despre El: „Voi ridica un singur păstor peste ele, şi el le va paşte – chiar pe robul Meu David“ (versetul 23). Acest verset indică, fără îndoială, spre Domnul Isus.

Păşunea Păstorului cel bun

În versetele 13 şi 14 din Ezechiel 34 găsim alte amănunte cu privire la păşunea Păstorului cel bun:1) Este o păşune pe munţi: Munţii ne duc cu gândul la un loc unde suntem deosebit de aproape de Domnul şi unde avem părtăşie cu El. Este un loc în care lăsăm la o parte împrejurările vieţii şi ne ocupăm numai cu Domnul. În astfel de ocazii putem să ne bucurăm în mod deosebit de hrana pe care o găsim pe această păşune. Câteodată însă este greu de urcat pe „munţi“. Dar merită!2) Este o păşune în văi: În contrast cu munţii, văile ne fac să ne gândim la împrejurările vieţii zilnice. Şi în aceste locuri, Păstorul are totdeauna un cuvânt, ca să ne întărească în interiorul nostru şi să ne învioreze. Tocmai în aceste „văi“ avem nevoie de o hrană bună şi de îngrijire din partea Păstorului nostru, ca să nu descurajăm.3) Este o păşune în toate părţile locuite ale ţării: Păşunea Păstorului nu este legată de un anumit loc, ci se găseşte în toate zonele locuite ale ţării. Poate putem face aici o aplicaţie la casele noastre. Păstorul vrea să ne pască şi să ne hrănească în familiile noastre. Aici se oferă multe prilejuri, pe care le putem folosi.4) Este o păşune bună: Nici nu ar putea fi altfel! Ceea ce dă Păstorul cel bun, poate fi calificat numai ca „bun“. Hrana Lui nu este niciodată dăunătoare, ci ea este întotdeauna spre bunăstarea noastră. Este tocmai acel lapte curat, o hrană pe care lumea aceasta nu o poate

da.5) Este o păşune grasă: Hrana Păstorului este sănătoasă şi contribuie la creşterea noastră. Acesta este scopul Păstorului în viaţa fiecărui copil al lui Dumnezeu: El doreşte să ne maturizăm lăuntric, să creştem şi să facem progrese spirituale.

Chemarea Domnului adresată nouă

Ajungem acum la aplicaţia importantă pentru noi. Petru a primit o însărcinare exactă şi bine definită din partea Domnului, ca să pască mieluşeii şi oile Sale (Ioan 21.15, 17). Aici nu se vorbeşte despre turmă, ci intenţionat se face o diferenţiere între mieluşei şi oi (deşi împreună formează turma).Când vorbim despre mieluşei, ne gândim la cei tineri din turmă, deci la cei de curând întorşi la Dumnezeu sau la copiii noştri. În cazul oilor putem să ne gândim la cei care sunt deja de mai mult timp pe calea credinţei şi care ar trebui să fi atins o anumită maturitate duhovnicească. Ambele grupe trebuie să fie păşunate; aceasta înseamnă că ambele grupe au nevoie de hrană şi înviorare prin Cuvântul lui Dumnezeu. Păstorii turmei sunt îndemnaţi să le dea această hrană.Evanghelistul Matei relatează despre o mare mulţime de oameni, 5.000 de bărbaţi (fără femei şi copii), care au venit la Domnul Isus. Când s-a înserat şi oamenii au flămânzit, ucenicii i-au propus Domnului lor să lase mulţimea să plece. Răspunsul Domnului a fost scurt, dar include o lecţie importantă: „N-au nevoie să meargă; daţi-le voi să mănânce“ (Matei 14.16). Nu era aceasta o misiune deosebită pentru ucenici? Şi nu este o misiune tot aşa de mare şi pentru noi? El doreşte să te folosească pe tine şi pe mine, ca să dăm altora hrană duhovnicească.Dar imediat urmează a doua lecţie. Ucenicii mărturisesc: „N-avem aici decât cinci pâini şi doi peşti“ (versetul 17). Prin aceasta, ucenicii recunosc neputinţa lor de a sătura o astfel de mulţime. Dacă Domnul vrea să ne folosească să dăm hrană duhovnicească altora, atunci aceasta este posibil numai dacă vedem în noi şi din noi incapacitatea de a face aceasta.Urmează apoi a treia lecţie. Domnul a spus: „Aduceţi-le aici la Mine“ (versetul 18). Cunoaştem finalul. În mâna Domnului, puţinul adus de ucenici s-a înmulţit. Toţi s-au săturat şi au rămas şi resturi. Aşa va fi şi cu noi. Puţinul, pe care probabil îl avem, este suficient în mâna Păstorului cel mare, ca să dea tuturor cât au nevoie. Nu trebuie să ne bazăm pe ceea ce putem noi să facem, pe înţelepciunea noastră, pe aptitudinile noastre, ci să ne încredem în Domnul că va binecuvânta ce avem în mână.

Păşunarea în adunare

Fiind conştienţi de aceasta putem face o aplicaţie cu privire la strângerile noastre laolaltă ca Adunare, când noi, ca şi copii ai lui Dumnezeu, suntem adunaţi împreună să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu. Această temă este tratată, printre altele, în 1 Corinteni 14. Dacă citim acest capitol în contextul lui şi îl lăsăm să lucreze asupra noastră, atunci vom recunoaşte că intenţia deosebită a Duhului lui Dumnezeu este ca tot ce se spune în strângerile laolaltă să fie pentru zidire. „Zidirea“ este cuvântul cheie în acest capitol. Se recunoaşte uşor legătura strânsă cu tema noastră. Păşunarea şi zidirea merg împreună. Hrănirea (păşunarea) are ca ţintă creşterea lăuntrică şi progresul, şi tocmai aceasta este parafrazat prin „zidire“. Dumnezeu doreşte să dea în fiecare strângere laolaltă hrană spirituală turmei Sale, adică mieluşeilor şi oilor.Acest gând încarcă cu responsabilitate în primul rând pe fraţii, pe care Domnul îi foloseşte să împartă hrana. Este ceea ce se spune, hrană adevărată pentru cei care ascultă? Sunt ei zidiţi? Înţeleg ascultătorii ceea ce se spune? Înţelegea se referă la acustică, dar desigur în primul rând la conţinutul a ceea ce se spune. Apostolul Pavel spune clar în 1 Corinteni 14 că nu este de folos să spui ceva într-o strângere laolaltă, pe care ascultătorii nu-l înţeleg.Slujba de păstor nu înseamnă niciodată o zidire personală (căci atunci ne paştem pe noi), ci slujba de păstor este întotdeauna în folosul şi spre binele altora. „Astfel şi voi, deoarece sunteţi doritori de cele spirituale, căutaţi să le aveţi din belşug, pentru zidirea adunării“ (1 Corinteni 14.12). Dacă ne gândim la strângerile noastre laolaltă, trebuie să ne punem în mod autocritic întrebarea: corespundem acestei cerinţe înalte?Desigur, Dumnezeu a dat daruri diferite şi este bine aşa. Un frate are darul să vorbească mai mult tinerilor şi copiilor, un altul se preocupă probabil mai mult cu necesităţile fraţilor şi surorilor în vârstă. Unii explică Cuvântul, pe când alţii pun accent pe trăirea practică a Cuvântului.Totuşi, niciodată nu avem voie să uităm, că este vorba despre nevoile tuturor celor care sunt strânşi, şi nu numai a unui anumit grup. Aici este vorba despre copii, dar şi despre fraţii şi surorile în vârstă, surorile tot aşa ca şi fraţii. De aceea fratele care vorbeşte are nevoie, pe de o parte, de înţelepciune, dependenţă şi conştienţa deplină, că numai Domnul poate să împlinească toate nevoile. Pe de altă parte avem voie şi trebuie să folosim şi mintea noastră (1 Corinteni 14.19, 20).Păşunarea mieluşeilor şi a oilor nu se limitează la strângerile noastre laolaltă. Desigur, este ceva cu totul deosebit să ne „strângem ca Adunare“, căci atunci Îl avem în mijloc pe Domnul, după promisiunea Sa, şi fără îndoială de această promisiune este legată o mare binecuvântare. Noi toţi - tineri şi vârstnici - să preţuim aceste strângeri şi să nu lipsim fără motive întemeiate, atunci când Domnul vrea să ne strângă în jurul Său.Totuşi, sunt şi alte prilejuri de a păşuna mieluşeii şi oile Domnului. Acest lucru este valabil în mod deosebit pentru cei ce sunt tineri în credinţă. Ei au nevoie de atenţie deosebită şi de ajutor. Aceste cerinţe le putem satisface în primul rând prin discuţii personale, apoi prin ora de copii, ora de tineret, tabere biblice sau în anumite cazuri şi prin studiu biblic în cadrul familiei. Aici există posibilitatea să se ofere hrană corespunzătoare fiecărei grupe. Important este în primul rând, ca în cadrul discuţiilor Cuvântul lui Dumnezeu să ocupe locul central. În al doilea rând, astfel de strângeri nu trebuie niciodată să concureze strângerile laolaltă ca adunare. În al treilea rând, fraţii care fac astfel de lucrări să aibă încrederea fraţilor şi a surorilor adunării locale.

Păşunarea în familie

Una dintre cele mai importante câmpuri de activitate, unde păşunăm în mod deosebit mieluşeii, este familia. Este bine dacă luăm cu noi pe cei mici în strângerile laolaltă (chiar dacă nu înţeleg nimic sau numai puţin, dar ei se află împreună cu noi în prezenţa Domnului Isus). Este bine şi util, dacă frecventează şcoala duminicală sau ora de tineret.Dar toate aceste activităţi nu micşorează responsabilitatea părinţilor, ca ei să se intereseze personal de binele spiritual al copiilor. Păşunarea celor mici din turmă este şi rămâne în primul rând lucrarea tatălui şi a mamei (dar şi bunicii şi bunicile au un câmp bun şi larg de lucru în această privinţă). Din cauza importanţei acestui punct în zilele noastre, doresc să zăbovesc mai mult asupra lui.Când copiii noştri sunt pe calea cea bună, fără îndoială, este numai harul lui Dumnezeu; dar aceasta nu reduce cu nimic responsabilitatea noastră ca părinţi. Când este vorba despre hrănirea spirituală a copiilor noştri, atunci noi părinţii suntem răspunzători. Copiii au nevoie de o învăţătură specială, pe care numai părinţii o pot da.În unele case, părinţii se mărginesc să ofere copiilor casete audio, CD-uri care conţin povestiri şi texte biblice. Se poate ca părerile cu privire la folosirea acestor mijloace să fie diferite, dar un lucru este clar: dacă păşunarea copiilor se limitează la o astfel de hrană, atunci este prea puţin. Ne-am putea imagina, că Păstorul nostru divin ne-ar învăţa în felul acesta? Nu, Dumnezeu ne-a dat nouă părinţilor o însărcinare cu privire la copiii noştri şi de această însărcinare trebuie să ne achităm cu hotărâre, dar şi cu bucurie.Premisa pentru o păşunare eficientă este, ca noi înşine să ne lăsăm păşunaţi de Păstorul nostru divin şi ca rezultatele să fi vizibile în viaţa noastră. Numai dacă noi înşine avem o afecţiune mare pentru Domnul nostru, vom putea să-L facem preţios copiilor noştri.Cum vrem noi să-L facem pe Domnul măreţ în faţa copiilor noştri, dacă El nu este măreţ în ochii noştri? Cum vrem să le explicăm copiilor noştri Cuvântul lui Dumnezeu, când noi nu-l cunoaştem? Şi ce va fi, când copiii noştri vor constata că Cuvântul lui Dumnezeu nu are niciun loc în inimile noastre şi noi nu ascultăm de el?Copiii sunt nişte observatori foarte atenţi şi vor constata repede dacă Cuvântul lui Dumnezeu este numai pe buzele noastre şi nu este şi în inimă. De aceea exemplul personal este extraordinar de important şi

este premisa pentru păşunarea corectă.Deci, cum arată concret păşunarea? Ea constă în prezentarea Cuvântului lui Dumnezeu în aşa fel, încât copiii să-l poată primi şi înţelege, ca apoi acesta să poată lucra în viaţa lor. Aşa cum hrănirea zilnică a unui copil are ca urmare, în cazul normal, dezvoltarea trupească, tot aşa să fie şi pe tărâm duhovnicesc.Păşunarea este deci mai mult decât practicile de rutină, ca de exemplu citirea din Biblie sau a unei foi de calendar creştin după servirea mesei; acesta este un obicei bun. Dar este important, ca părinţii să se străduiască să le prezinte copiilor cele citite în aşa fel, încât ei să le înţeleagă. Domnul să-i ajute pe toţi părinţii şi să le dea înţelepciunea necesară pentru lucrarea cu copiii! Să ne ajute Domnul să le mijlocim copiilor înţelegere şi respect, şi înainte de toate plăcere de Cuvântul lui Dumnezeu. Copiii au multe întrebări şi de aceea este bine dacă în discuţiile cu ei le oferim răspunsuri pe înţelesul lor.Mesajul Bibliei trebuie prezentat în aşa fel, ca el să fie interesant şi atrăgător pentru copii. În privinţa aceasta trebuie să se ţină seama neapărat de vârsta copiilor. Copiilor mici nu le citim Epistola către Efeseni (sau alte texte greu de înţeles), ci le povestim istorisiri din Biblie într-un limbaj uşor accesibil pentru ei. Copiilor mai mari putem să le facem treptat cunoscute adevărurile fundamentale ale Bibliei. La bază trebuie să rămână întotdeauna textul Bibliei. Adesea nu ajunge numai simpla citire; trebuie să o completăm cu explicaţiile necesare şi probabil să facem mai clar prin exemple din viaţa practică.Totdeauna este decisiv să dăm hrană, care poate fi digerată. Când Domnul Isus a înviat pe fiica mai-marelui sinagogii, a însărcinat pe părinţii ei să-i dea de mâncare (Marcu 5.43). O însărcinare simplă, o însărcinare importantă şi măreaţă, dar totodată o însărcinare pe care o putem îndeplini numai cu ajutorul Domnului.

Ogorul lui Boaz

Păşunarea turmei lui Dumnezeu înseamnă deci că noi, în dependenţă de călăuzirea Duhului Sfânt, dăm mai departe ce noi înşine am primit de la Domnul nostru. Un exemplu frumos în acest sens avem în istoria lui Rut. Rut a mers să caute hrană pentru ea. În capitolul 2 o vedem pe ogorul care aparţinea lui Boaz. Acolo erau secerătorii, era slujitorul, pus peste secerători, şi desigur era Boaz.În Boaz putem vedea o imagine a Domnului Isus, în slujitorul subordonat vedem o imagine a Duhului Sfânt şi în secerători o imagine a celor pe care Dumnezeu vrea să-i folosească astăzi, pentru a împărţi hrana duhovnicească. Toţi trei au lucrat împreună în armonie şi rezultatul a fost spre folosul lui Rut.Boaz i-a spus: „Nu te duce să culegi spice în alt ogor ... Ochii tăi să fie pe ogorul care se seceră“ (Rut 2.8-9). La fel este şi astăzi. Ogorul lui Boaz este bogat şi ajunge pentru toţi. Dar întrebarea care ni se pune este: Suntem noi astfel de „secerători“, care sub călăuzirea Duhului Sfânt împărţim ce Domnul ne-a pus în mână?

7. El lasă oile să se odihnească

Odihnirea oilor este în strânsă legătură cu păşunatul (versetele 15-16). Pentru asimilarea hranei, oile au nevoie de timp şi de aceea păstorul le duce la odihnă, adică le oferă odihna de care ele au nevoie. Şi alte texte din Biblie pun în legătură aceste două activităţi ale păstorului. Mireasa din Cântarea Cântărilor îl întreabă pe mire: „Spune-mi, tu, pe care te iubeşte sufletul meu, unde-ţi paşti turma, unde o odihneşti la miază?“ (Cântarea Cântărilor 1.7).

Despre rămăşiţa credincioasă a lui Israel din zilele viitoare se spune: „Rămăşiţa lui Israel nu va lucra nedreptate, nici nu va vorbi minciuni, nici nu se va găsi în gura lor o limbă înşelătoare; ci ei vor paşte şi se vor odihni şi nimeni nu-i va înspăimânta“ (Ţefania 3.13). Dar şi David vorbeşte despre odihnă: „El îmi dă odihnă în păşuni verzi, mă duce la ape liniştite“ (Psalm 23.2).

Trăim într-un timp caracterizat de stres şi agitaţie crescândă. Viaţa profesională, şcoala, abundenţa de oferte de vacanţă, evantaiul de mass-media, mobilitatea crescândă şi multe altele fac ca oamenii să aibă tot mai puţin timp pentru odihnă. Aceste evoluţii nu-i ocolesc pe copiii lui Dumnezeu. Se poate întâmpla chiar, ca şi activităţile pentru Domnul să ne facă să nu mai avem un timp de odihnă, pentru a sta în linişte la picioarele Domnului nostru, ca să fim hrăniţi de El.Un exemplu „clasic“ în acest sens este Marta din Betania. Evanghelistul Luca ne descrie această femeie ca pe o soră demnă de a fi iubită, activă, care nu ocolea oboseala şi care a invitat pe Domnul Isus, şi probabil şi pe toţi ucenicii Săi, în casa ei. Motivele pe care le avea Marta erau cu siguranţă bune. Punctul cheie a fost acela, că în preocuparea ei de gazdă a pierdut momentul când Domnul, Păstorul, dorea să o „odihnească“. Şi a mai făcut ceva, şi anume nu i-a plăcut că sora ei Maria s-a aşezat la picioarele Mântuitorului, ca să asculte, şi s-a plâns chiar de acest fapt.

Dar despre Maria se spune foarte simplu: „aşezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Său“ (Luca 10.39). Putem să tragem concluzia că şi ea a ajutat mai înainte la lucrările gospodăreşti, dar când a venit timpul a încetat activitatea, ca să primească ceva de la Domnul.

Două verbe avem aici: „a se aşeza“ şi „a asculta“. Nu sunt deseori ambele grele pentru noi? Aici nu este vorba de a citi în grabă un verset scurt din Biblie (deşi, de multe ori acesta poate fi o mare binecuvântare), ci de a ne face timp să citim Cuvântul lui Dumnezeu şi să-L lăsăm pe Domnul să ne vorbească. Avem nevoie de acest timp fix, şi cu siguranţă vom face bine, dacă îl punem în orarul nostru zilnic.

Misiunea noastră a tuturor este să slujim Domnului. Lenevia nu se potriveşte deloc, pentru că El aşteaptă lucrarea noastră. Fiecare să se întrebe cu toată seriozitatea, unde doreşte Domnul să-l folosească. Pe de altă parte trebuie să avem grijă, ca lucrarea pentru El să nu pună stăpânire pe noi, încât să nu mai avem timp să ascultăm Cuvântul Lui şi să ne hrănim din el.

Odată, când ucenicii s-au întors la Domnul şi i-au istorisit foarte entuziasmaţi ceea ce făcuseră, El le-a spus simplu: „Veniţi voi înşivă deoparte, într-un loc pustiu, şi odihniţi-vă puţin“ (Marcu 6.31). Toţi avem nevoie de aceasta. Când Moise a binecuvântat poporul pământesc al lui Dumnezeu, a spus: „Da, El iubeşte popoarele; toţi sfinţii Săi sunt în mâna Ta şi şed la picioarele Tale, fiecare primeşte din cuvintele Tale“ (Deuteronom 33.3).

Cunoaştem cu toţii acest loc la picioarele Păstorului nostru? Ne aşezăm acolo, ca să primim. Cu toţii, fie tineri, fie vârstnici avem nevoie să primim de la El cuvintele Sale, şi acest lucru cu atât mai mult, cu cât Domnul vrea să ne folosească să dăm altora binecuvântarea primită.

Şi în această activitate a păstorului putem vedea un îndemn pentru noi. Este bine, când cei care simt şi poartă responsabilitatea într-o adunare locală îi impulsionează şi pe alţii să devină activi în slujba pentru Domnul, şi personal sunt un exemplu bun în această privinţă.

Tot aşa de necesar este să se poarte grijă să existe perioade când fraţii şi surorile „se aşază“, ca să asculte Cuvântul Domnului. Acestea pot fi strângerile laolaltă regulate, duminica sau în cursul săptămânii, pentru vestirea Cuvântului, dar pot fi de exemplu şi întruniri speciale, când un frate vorbeşte despre o anumită temă.

Un alt domeniu de aplicare priveşte din nou familia creştină. Şi aici este bine, când sunt anumite perioade, în care o familie „se odihneşte“. Având în vedere multiplele activităţi şi obligaţii pe care deja şi copiii le au, în multe familii pare să fie tot mai greu să se găsească astfel de perioade de odihnă. Cu toate acestea, noi, ca părinţi, putem să aducem înaintea Domnului şi acest aspect.

O familie care „funcţionează bine“ are ca premisă faptul, că noi împreună cu copiii ne luăm timp să ne aşezăm la picioarele Domnului, ca să ne preocupăm cu Cuvântul Său. Cu bunăvoinţă, astfel de ore se pot găsi chiar pe parcursul zilei. În multe cazuri se pot folosi mesele comune, dar pot fi şi alte prilejuri deosebite, în care se oferă posibilitatea pentru „slujba în casă“ practicată zilnic. Pe lângă aceasta să se folosească şi prilejurile deosebite, de exemplu, vacanţele.

clickbible.org